

Domoznanski oddelek

37

CIDOPIS
2010/2011

KNJIŽNICA IVANA POTRČA PTUJ

379.8

6008493,1

COBISS o

O spominih na srednjo šolo
V CID-u po Kanadi
O jabolkih, hruškah in drugih
računalniških »vitaminih«

Waka waka za Afriko
Ignorirano bogastvo
Jej, moli, ljubi
Mrzlo ...

Vabljeni med naše vrstice in vrste!

Dragi bralci, po daljšem poletnem premoru vas ponovno lepo pozdravljamo na straneh Cidopisa! Tudi v to šolsko leto smo (tudi z nekoliko okrepljeno ekipo) zakorakali z veseljem do pisanja in polni idej, ki jih bomo z veseljem delili z vami. Še naprej vam bomo ponujali iskrive kolumne naših piscev, vas vabili na dogodke ptujskega CID-a, poročali s potovanj po svetu, izvajali ankete med mladimi, skrbeli za vašo računalniško in filmsko informiranost, vam predstavljali zanimive ljudi in še in še ... Na tej prvi strani pa so se naši novinarji razpisali o »pridelkih« jesenih, ki jih želijo »žeti« v tem letnem času.

Pa še vabilo: ponovno vas vabimo med naše vrstice (v časopisu), ljubitelje pisanja pa tudi v naše vrste (v novinarsko ekipo). Se vidimo in beremo!

Polona Ambrožič

Sad jeseni, ki ne pušča muh in pecljev

Ko je učenec pripravljen, pride učitelj. Ko si dovoliš biti ljubljen, povabiš ljubezen vase in se učiš ljubezni. Sad jeseni, ki za seboj ne pušča muh in pecljev, ki, ko jesen postavi piko, tej doda dve in se veže v tropičje. Je življenje v snežinkah in sneženju pomladnih cvetov, poletnem valovanju zraka in barvnih tokovih jeseni. Pripravljena sem, dobra učenka je v meni.

Maruška Samobor Gerl

Samo čas potrebujemo

Kljub komaj jesenskim pričetkom, pri čemer misel pade na ravno tisto obdobje, ko se največ obljublja in potem brzkone malo tudi pozabi (ne, ne govorim o volitvah), že pripisujem prve beležke o doseženih ciljih, gledam retrospektivo storjenega (če mi kaj prav posebnega prileti na misel) in tako računam bilanco izkupička nematerialne dobrine uspeha v obdobju zadnjega leta. Še ena tem, o kateri moja starost ob skrbeh druge dimenzije ne razmišlja kaj pogosto in se ob času pisanja prispevka sprašuje, če je res potrebno, da vsakič znova zastavljamo zelo natančne količke nad morda v prejšnji sezoni neuresničenimi cilji, med katerimi bo na koncu tako ali tako nastala nedoločljivost in odstopanje na tej naši slalom progi. In vendar je pomembno! V času in njega okolišu, prostoru, kot ga (do)živimo danes, je ta po fizikalno že ulomek nekega poljubnega večjega števnik, po kemiki pa atom, ki se v orbitalah zadovoljstva in uspeha nad storjenim pojavi tolikokrat, a nad majhnim površjem in kratkega trajanja. Tako je najbrž zasidrano, da človek preteguje možgane in poskuša obenem doživeti zadetek spomina na

Foto: Andrej Lamut

te uspešne trenutke, ki ob »ripleju« trajajo nekoliko dlje. Enako to s trajanjem velja tudi za manj prijetne spomine, ob katerih pa podzavest zadiha, ko dejanja (da se slaba ne bi ponovila ali bi se vsaj v stotinki izboljšala) potisne v zavest določenega cilja, ki je posebno pomemben in lahko zastavljiv med prelomom obdobj. Tak je tudi korak in njegovo nadaljevanje med osnovo in sredico šolanega znanja, ki se je piscu dogodil letos. Septembrskega meseca so se začeli po indeksih in redovalnih obdobjih pobirati tisti mali atomi, od

katerih je eden posebej zanimiv zaradi obrazložitve ne ravno pričakovane ocenitve pisnega izdelka slovenske narave (ki pravi, da je bil vendarle vsebinsko premalo konkreten, a jezikovno dozorel do skoraj najvišjega otenka rdeče v njeni mat stopnji). Zato napako popravljam s ponazarjajočim gradivom. V kratkem bi seveda želel doseči neko srednjo vrednost med rezultati znanja in njihovimi odstopanji, nato pa bi želel uspešen dodatek k zaključku prve srednješolske sezone. In ob tem obstaja predvsem želja po času opraviti še vse, kar je bolj posredne

Ne jej, moli, ljubi ... želi si in se smej.

Ko beseda nanese na pridelke zdajšnjega časa oziroma na jesen samo, se seveda takoj spomnim na mošt, kostanje, trgarve ter posledično velike količine grozdja in popitega vina. Ne morem pa niti mimo čudovitih sprehodov po parku, ko se narava pripravlja na nižje temperature, v zraku je prijeten, neopisljiv vonj po mrzlem, na tleh pa tisoč listov vseh barv. Čeprav skupine Melodrom ne poslušam, bi mogoče ta jesenski občutek, ki ga imam v mislim, dobro opisala njihova pesem September (priporočam vsaj eno poslušanje). Malo drugačni pridelki, pridelki, ki jih prinaša

življenje, oblikujejo naš vsakdan. Vonj mrzlega, ki spominja na zimo, me spomni na noveletne želje. Vsako leto znova si obljubimo, kaj bomo in česa ne. Se tega potem držimo? Jaz ne ravno. No, mogoče pa bo letos drugače. Ker se približuje moj rojstni dan, sem o svojih željah razmišljala še več kot ponavadi. In o ciljih. In načrtih. Kot prvo si želim, da bi preklepila od besed k dejanjem ... v mislih imam predvsem izpit za avto, ki ga odlašam že zelo dolgo, saj se ne približuje moj osemnajsti, ampak dvajseti rojstni dan. Pred dnevi sem brskala po internetu in našla stran, kaj vse more človek narediti, ko je star dvajset (in bo seveda obžaloval, ko bo star štirideset). Za vseh enajst stvari, ki so predlagane, nimam dovolj poguma, dobila pa sem ideje, kaj si želim. Torej, razmišljam o tatooju, pa ne velikem in drznem, prej majhnem in komaj vidnem. Pa seveda nebolečem ☺. Odlo-

čila sem se, da bo moj naslednji velik cilj potovanje neznano kam, z nahrbtnikom na ramenih, z malo denarja in veliko energije. Kot pravijo, potovanja vedno odlašamo, ker nikoli nimamo dovolj denarja, časa ali svobode. Jaz bom poskusila to spremeniti. Ženska, ki potuje, je tema knjige, ki si jo želim v kratkem vzeti v roke in prebrati. To je ta, po kateri je bil posnet film Jej, moli, ljubi in jo hočem prebrati še posebej zato, ker me le-ta sploh ni prepričal in je bil daleč od mojih pričakovanj. In od knjig k filmom. Novembra je v Ljubljani poseben čas za filmofile (ena izmed njih sem tudi jaz), saj poteka filmski festival Liffe. Letos si imam namen ogledati vsaj petnajst filmov izmed mnogih, ki bodo na sporedu. To priporočam vsakomur, ki ga filmi vsaj malo zanimajo in si lahko vzame kanček časa, saj Liffe poteka tudi v mariborskem Koloseju. In nazadnje še h glasbi. Konec novembra prihaja v Maribor ameriška skupina Mgmt in seveda se koncerta želim udeležiti. Upam, da bo to uspelo tudi moji denarnici.

To je samo nekaj kratkoročnih načrtov, o dolgoročnih ne razmišljam prav veliko. No, mogoče o enem, ki ga imam že veliko časa. Da se naučim španščine (malo več kot samo osnove) ter drugo šolsko leto (vsaj eno leto) preživim v Španiji. Seveda, prek Erasmosa. To pa pomeni, da bom letos veliko več časa preživela za knjigami in ga bom imela veliko manj za druge stvari, ki me zanimajo. Potem pa so tu še (klišejske) želje in načrti, ki jih imamo verjetno prav vsi. Manj sedenja za računalnikom in televizijo, manj virtualnih pogovorov, več časa, preživeta v naravi, bla bla bla. Ena takšnih želja pa se mi zdi prav pomembna, ker jo še posebej zadnje čase premalo upoštevam(o). Mislim na prijaznost med ljudmi. Teh drobnih nasmehov in pozdravov, ki naredijo še tako turoben dan veliko lepši, ne vidim veliko. Mogoče vse skupaj zveni kot poceni, verižni email, ki jih vsakodnevno beremo in še prehitro izbrišemo, pa vendar jih dobivamo z nekim razlogom. Ni potrebe, da bi upoštevali vse, kar v njih piše, mogoče samo kakšne malenkosti, ki resnično vplivajo na naše počutje. To bi bile nekako moje želje. In cilji. In načrti. Za bližnjo prihodnost. Čeprav se nam včasih zdijo brezpomenske, nas v resnici vlečejo naprej. Vsaj mene. Torej ne jej, moli, ljubi ... želi si in se smej.

Anja Erbus

Pridelki jeseni

Enega večjih pridelkov letošnje jeseni sem že popravil, to je uspešno zagovarjanje diplome. Naslednji cilj je karseda dobro začeti podiplomski študij, se dobro spoznati z novimi sošolci, profesorji in uspešno krmariti še ti dve dodatni študijski leti. Ob tem koraku se ponovno počutim kot bruc, ki ne ve, na katerega profesorja se lahko obrne, spoznava morebitne nove metode dela, skratka, čuti vznemirjenje in kanček adrenalina ob nečem novem. Vsem študentom želim, da bi bila ta jesen začetek (spet enega) pestrega študijskega leta.

Uroš Sitar

Pridelki, ki bodo olajšali zimo

Od letošnje jeseni pričakujem pridelke, ki mi bodo olajšali zimo, ves preostanek leta in upam, da tudi prihodnost. Želim si, da mi prinese nekaj študijskega uspeha in takšne predmete, ki človeku še pustijo dihati. Prav tako si želim, da mi prinese nove ideje in nekaj zanimivih dogodivščin, ki jih v življenju nikdar ni premalo. Prav tako upam, da mi bo prinesla dovolj energije, ki mi bo pomagala preživeti zimo (obdobje, ko traja tema dlje kot svetloba, namreč res ni čas, ki bi mi ustrejal). Saj verjetno nisem edina, ki ne mara teme in mraza, ki ju prinaša zima ... Saj je tudi to lep letni čas, le malo manj brezskrben kot poletje. Tako da, jesen, od tebe ne pričakujem nič posebnega, le nekaj sodelovanja v teh mesecih, ki sledijo.

Dora Lenart

Samo čas potrebujemo ...

Luka Cvetko

O spominih na srednjo šolo

Piše: Uroš Sitar

Šele ob pisanju teh vrstic sem se zavedel, da minevajo že tri leta, odkar je moja generacija zapustila mogočno zgradbo Šolskega centra Ptuj (in v roke dobila listino o opravljeni poklicni maturi na ekonomski šoli) in da sem tudi že dokončal študij na dodiplomski stopnji. Kako je le minil ves ta čas? Zato ni čudno, da ima naša ekonomska šola že tako zavirljivo dobo delovanja. Za srednje šole, kakršne koli že, lahko rečemo, da so kraji, kjer se začne kaliti gruča mladih ljudi, ki so na stopnicah življenja, z enim korakom še v poznem otroštvu, z drugim pa bi najraje kar preskočili nekaj stopnic in postali kar se da hitro odrasli. Hkrati so prostor prvih spogledovanj in ljubezni, ki se začnejo gojiti največkrat kar na šolskih hodnikih in se velikokrat ohranijo tudi po koncu srednješolskih dni. S prejetjem gore snovi že na začetku srednješolske poti dobi nadebudni dijak prvi vtis o učiteljih in o tem, kdo je dober in kdo »hudoben«. Največkrat pa je tako, da prva mnenja o učiteljih kot lijak pobira od starejših kolegov in si tako največkrat ustvari tudi napačno predstavo (kot se izkaže kasneje). Kljub strahospoštovanju do nekaterih in navezanosti do drugih ob koncu šolskih dni spoznaš, da so se prav vsi trudili, da bi kar se da dobro predali svoje znanje v učeče se glave in da je ravno znanje »hudobnih« tisto, ki je bilo najbolje

utrjeno.

Moja generacija je grela šolske klopi med letoma 2004 in 2007. Še danes se živo spominjam prvega šolskega dne, ko se nas je v veliki učilnici zbralo nekaj več kot trideset »fazanov« s širšega območja Dravskega in Ptujkega polja. To so bila leta, ko se je že dalo čutiti upad dijakov poklicnih srednjih šol in množično vpisovanje na gimnazije. Kljub temu nas je bilo takrat v program Ekonomski tehnik vpisanih za štiri velike razrede dijakov. Strahovi pred mogočno zgradbo in mrzlično iskanje učilnic so bili kmalu odveč. Sošolci smo se kmalu spoprijateljili, naštevali učitelje in bolj ali manj uspešno krmarili iz razreda v razred. Mogoče nekoliko slaba stran, pa tudi ne toliko, je bilo dejstvo, da smo se po dveh skupnih letih v razredu ponovno razdelili na tri smeri in tako ponovno formirali razrede. Res je, da smo bili tako vsi sošolci skoraj z vsemi, pa vendar nekega trajnega odnosa kot razred nismo mogli razviti, ker smo bili kot enota premalo časa skupaj (kar se čuti sploh zdaj, po končani srednji šoli, ko bi bil čas za kakšno obletnico). Kar se tiče učiteljev, imam na vse

lepe spomine. Če primerjam odnose s profesorji, ki jih kot študent doživljam na fakulteti, opažam, da so bili v srednji šoli ti dosti bolj pristni in ravno zato pogrešam dijaške dni. Izjemnega pomena za našo ekonomsko šolo se mi hkrati zdi to, da jo vključujejo v številne projekte in na njej organizirajo številne dejavnosti, ki so od našega odhoda še številnejše, kar je pohvalno in kaže na to, da se želi šola razvijati naprej in (morda v ne najbolj prijaznih časih za poklicne šole) kaže izjemno prožnost in s tem privlačnost.

Sam sem izjemno hvaležen prof. Bredi Vuser, ki me je v drugem letniku

izjemno ponosen na vse nagrade, ki sem jih prejel in imajo zame izjemen pomen). Zraven ostalih daril sem namreč pri šestnajstih letih dobil udeležbo na sedemdnevem taboru mladih iz vse Evrope v Heemskerku na Nizozemskem. Bila je izjemna izkušnja sploh zato, ker sem se takrat prvič sam peljal z letalom. Ob tej priložnosti se moram seveda zahvaliti prof. Aljoši Bradaču, ki mi je pomagal marsikaj urediti in bil pripravljen priskočiti na pomoč. Srečati toliko mladih iz vse Evrope na kupu je seveda neverjetna izkušnja in verjetno najboljša možnost za vzbujanje čuta za enotnost, za Evropsko unijo

Foto: Andrej Lamut

navdušila za sodelovanje na natečaju Evropa v šoli. Tako sem pod njenim mentorstvom sodeloval na literarnem natečaju vsa srednješolska leta. V sklopu natečaja sem dvakrat dosegel prvo nagrado na državni ravni (še danes sem

pri mladih. Tega ne more narediti ne Evropski parlament ne ostali organi združene Evrope. To enotnost in hkrati različnost je enostavno treba doživeti, pa četudi le za en teden.

Luka izza računalnika kuka

O jabolkih, hruškah in drugih računalniških »vitaminih«

Piše: Luka Cvetko

Nova sezona računalniških novotarij v izdaji 1. bo prejadrala znakovno ujete dogodke med avgustovskim in oktobrskim mesecem dvatisočdesetega leta, ki so narekovani v obratnem sorazmerju kot v tej napovedi prispevka. Z datumom jeseni je dočakan še datum odprtja nove četrtnine leta, kar »oštemplja« indeks kapitalistov (kot ponavadi) z izidom tekme tržnih deležev. Indeks in njegove podrobnosti so sveže, le zmagovalec glava že sivi in morebiti komu priključijo podobo izpred osemdesetih ali bolje devetdesetih let. Označka iPod se pozna predvsem v pojavi človeka s skoraj že v uho vdelanimi slušnimi aparati, žično povezanimi do izvora na elektronskem mediju mešanih tonov, šumov in zvenov. Nekega minulega časa je bolj v debelino in višino (kot pa prostornino za prtljago podatkov) segel Walkman, Sonyjev ekvivalent označke empenekaj (2, 3 ali kar analognega tračnega formata) predvajalnika muzike. Edinkrat sodobne letine se je od začetka do konca avgusta letos zgodilo, da so hruške (beri Sony) obrodile bolj od jabolk, vsaj na Japonskem. Prodaja se je v tem obdobju precej dvignila nad

Applovo, kot poroča BNC Kitajska, za kar naj bi bili krivi nestrpnosti nad Applom, ki je zbirko modelov za jesen v obtok polic in kupcev poslal kasneje (po avgustu), a so bili napovedani že na letošnjem WWDC-ju (<http://skrci.me/80TTQ>). Priključimo še podatek, da »jabka« in hruška prineseta 90 odstotkov vseh »vitaminov« na Japonskem ... Naslednji »nazadek« po času Gutenberga seže do najvišjega lasu v teoriji, da bi imel možakar irokezo. V izid je šlo 12.000 strani intermreže, ki zajemajo 12.000 urejanj članka o vojni v Iraku na angleški Wikipediji, ki jih je, povezane v knjige po modelu »meter na polico«, izdal »gik« in (očitno strasten) bralec, zgodovinar James Bridle. Ob razlogu, da je vse natisnil, poudarjajo vrednost arhiva spremenjenih, cenzuriranih in občasno dvomljivih informacij, najdenih v zapisu mnogih avtorjev v enem samem delu. Poudaril je tudi, da bi vsaka stvar morala imeti gumb z zgodovino.

Male in velike rešitve Iz magnetovede se oni spomnijo za kilobajt »trdobučnih« računalnikov, medtem ko spomin »mašine« danes merimo po tera ali tri. Med ogibanjem fizike in njenih količin se znanstvena »priganja« uvrščajo med naredite-to-

majhno, kar velja tudi pri spominu. Iz Rice University je ušla petnanometrski žica silikona, postavljena med 3D združek več primerkov po arhitekturi, pri čemer gre za novo sorto manjših hrambnikov podatka, kot so v izdelavi danes. Proti čipom NAND je tehnologija v razvoju tudi poceni, kar zagotavlja osnovni material – več malega o malem najdete po sledenju na <http://skrci.me/nRjik>.

Malo-velike rešitve proti kopici podatkov internega računalniškega ali aparatnega (fotoaparati, mobilni telefoni) diskovja dobivajo novosti. V združenju SD razmišljajo o »pregradnji« standarda SDXC kartic, da bi ob isti kapaciteti do 64GB dosegle hitrost 300MB na sekundo pisanja ali branja. Kljub obljubi prijaznosti do starih čitalcev, bo za izkoristek potrebno priskrbeti nove, take, ki podpirajo branje dodane vrstice čipov na spodnjem delu karte.

Na pot razvoja je zapeljala karta za ovinke, ki vam v četrto generacijski izvedbi ne bo več ponujala osebnega stika. Pa saj vas ta, za navigacijo, ne bo več zanimal – vsaj kot voznika ne, zamenjati vas želi Google! Sonce Kalifornije je podvožju, kameram, računalniškemu sistemu in komponentam neštete avtoavta

svetilo v zadnjih mesecih, ko je bil med smrtnike spuščen z Androidom in dvema »navadnejšima« nadzorovan aftomagični voznik. Nesrečnost je bila v poskusu stoštridesettisočine milij dokaj nizka, edina nezgoda je bilo poškodovano »prtljažje« avta zaradi neprevidnosti drugega človeškega voznika, ki se je vanj zaletel. Gugul tehnologijo opravičuje kot standardu varnosti primerno, s senzorji tu in tam, pri izpustnem sistemu okolju prijazno in uporabno za koncentracijo na produktiven dan brez zapravljenih ure za vožnjo do delovnega mesta. Govora je s tehnologijo, posebej uporabno za izdelavo bolj podrobnih Google Street View zemljevidov v razvojni fazi in posebej človeku uporabno čez osem let.

Iz malih v velike Do časa izdaje avtoavta bo doba galerijskih slik ogleda na voljo prek zaslonov visoke ločljivosti v lastnem domu, kar zna trajati vsaj do 29. januarja naslednjega leta. Ministrstvo za kulturo je s pomočjo Haltadefinizione na zid mreže obesilo še dodatne slike slik v osemindvajsetih megapikslih. Novosti so Botticellijevo Rojstvo Venere, Caravaggiov Bacchus, Bronzinojev Portret Eleanor iz Toleda, Da Vincijevo Oznanjenje, Kristusov krst, ki sta ga slikala mentor Verrocchi in njegov slavnejši učenec Da Vinci, ter Pontormojevo Snemanje s križa. Vse so bile (po)snete po izvirniku; s tehnologijo starega izvora, a nove procesorske razsežnosti so več podrobnih fotografij malega obsega na sliki »prilimali« v eno veliko stvaritev. Iz malih stvari nastanejo

V CID-u po Kanadi

Skalno gorovje – turkizna jezera, medvedi in še in še ... skozi oči in fotografski objektiv Petre Draškovič.

Center interesnih dejavnosti Ptuj je v petek, 8. oktobra, obiskala Petra Draškovič, ki se je predstavila kot strastna ljubiteljica narave, živali, predvsem medvedov, ter fotografskega objektiva. Če vse to troje združiš, ni težko ugotoviti, da je bilo njeno potopisno predavanje o Kanadi, natančneje o kanadskem skalnem gorovju, zelo nazorno, polno s čustvi nabitih fotografij živali ter številnih turkiznih jezer, v katera bi se z veseljem podali, če bi imela kakšno stopinjo ali dve več.

Petra je deželo javorja obiskala maja in zaradi drugačnega podnebja tam doživela tudi velike zamete snega, ki so ji nekajkrat prekrižali načrte. Čeprav, kot pravi, svoja potovanja načrtuje in jih ne prepušča naključjem, se zaradi tega ni obremenjevala. Dodala je še, da lahko za dobro fotografijo čaka tudi po več ur in samo uživa v opazovanju narave in živali. To je bil tudi razlog, zakaj je pol poti, ki si jo je zadala, potovala sama, pol pa s prijateljem. Dejala je, da je težko uskladiti načrte in želje, če potuješ skupaj z nekom. Ravno zaradi svojega navdušenja nad naravo se je odločila potovati v ta posebni del Kanade, natančneje v nacionalne parke pod Unescovo zaščito.

Piše: Anja Erbus

Skalno gorovje (Rocky Mountains) je nastalo že v paleozoiku in se razteza od Aljaske, Kanade in ZDA vse do Nove Mehike. Zanimivo je prav zaradi neokrnjene narave, kjer lahko najdemo vrhove, ledenike, travnike, jezera ter mnoge živali, ki so se prilagodile gorskemu podnebju. Petra se je z nahrbtnikom na ramah odločila za ogled turističnih nacionalnih parkov, vendar jih kljub temu, predvsem zaradi načina potovanja, ki ga je izbrala, ni srečala zelo veliko – turistov, namreč. Pravzaprav se ji je celo večkrat zgodilo, da je bila sama v tišini, samo s čudovito pokrajino in svojimi mislimi. Del njenega potovanja je potekal z avtomobilom, ki ga je najela.

Iz oči v oči z medvedom

V Alberti, eni izmed kanadskih provinc, se nahajata dva od nacionalnih parkov, ki jih je obiskala, Banff in Jasper. Banff je najstarejši kanadski nacionalni park, zahodno od Calgaryja, znanega po tem, da je leta 1988 gostil zimske olimpijske igre. Ker se je Petra bolj kot turističnim zanimivostim posvečala naravi in živalim, so bile fotografije iz tega parka polne tako grizljev kot črnih medvedov, losov, debelorogih ovac itd.

Po njenem pripovedovanju se je z nekaterimi celo spoprijateljila, pa ne samo z majhnimi veveričkami in čipmunki (progastimi vevericami), ampak tudi s pravimi velikimi medvedi. Ti so verjetno začutili, da sama nima strahu pred njimi in tako je lahko opazovala smešne mladiče ter stala samo nekaj centimetrov stran od pravega grizlija, s katerim sta se gledala iz oči v oči. Od kje izvira ta pogum, res ne vem.

Ponos Kanade, kot še imenujejo nacionalni park Banff, ima središče v istoimenskem kraju Banff, nekje 54 kilometrov

severozahodno od njega pa je Lake Louise, znano smučarsko in turistično središče, kjer so se za zlata, srebrna in bronasta odličja borili (in se še) tudi slovenski smučarji in smučarke. Lake Louise z nacionalnim parkom Jasper povezuje cesta, ki velja za eno izmed najlepših na svetu, Icefields Parkway, imenovana tudi Highway 93. Ta znana cesta prečka mnoga jezera, med njimi tudi Peyto Lake, imenovano po Billu Peytonu, pomembnemu raziskovalcu Skalnega gorovja. Petra naj bi celo spoznala njegovo sorodnico.

Nacionalni park Jasper, prav tako poln živali, se od drugih razlikuje po velikosti. Je namreč največji med vsemi v Skalnem gorovju. Druga dva nacionalna parka se nahajata v Britanski Kolumbiji, kanadski provinci, ime katere je izbrala kraljica Viktorija. Nacionalni park Yoho, ki je med njimi najmanjši, se lahko pohvali z jezeri najlepših barv, tudi z Emerald Lake (v prevodu Smaragдно jezero, ime pove več kot dovolj o njegovi barvi). Zraven Yoha se nahaja še park Kootenay (Kootenai), kjer lahko najdemo tople vrelce (hot springs) ter Olive Lake (tudi tukaj je posebna razlaga barve jezera odveč). Petra, ki je lani doktorirala s področja biomedicinskih znanosti in je raziskovalka na Kemijskem inštitutu v Ljubljani, je res svojevrstna, saj si ob njenem predavanju zaželiš, da bi bil z njo, doživel in videl, kar je ona sama. Nikomur ne bi bil odveč njen pogum, čut za okolje, naravo in živali. Njene fotografije, ki jih objavljajo naše revije ter jih razstavlja tudi v tujini, so posebne in zato je tudi poudarila, da ji je v vseh vremenskih razmerah pomembno, da je njen fotoaparatus varnem, za ostale stvari ji ni toliko mar. Tudi ob vprašanju, kako velike spominske kartice odnese s seboj na potovanje, se je nasmehnila in povedala, da zelo velike. Petra, ki kljub temu, da je prepotovala že pol sveta, prizna, da ji je rodna Slovenija še vedno ena izmed najlepših dežel, se zato (na naše veselje) rada vrača domov in lahko se veselimo njenih prihodnjih potovanj ter koristih nasvetov s potopisnih predavanj.

Enkrat čez Dravo, dvakrat čez Muro: kolumna o študentskem življenju v Gradcu

Mrzlo ...

Piše: Dora Lenart, študentka filozofije v Gradcu

Poletje je minilo. Sodeč po temperaturah, tudi jeseni ne kaže ravno dobro. Ampak v redu, dajmo se pretvarjat, da je klasična jesen. Nenazadnje, drevesa so pisana, šola se je začela, večini že v septembru. Vsekakor je torej prišel ta letni čas, čeprav se ne spomnim, kdaj me je v njem nazadnje tako zeblo. Torej, študentje smo se napotili nazaj v univerzitetna mesta, nekateri v tista bolj znana, nekateri v tuja (poznam namreč nekoga, ki je šel v Edinburg) ... Nenazadnje sem tudi jaz v tujem mestu, ki pa je vseeno preblizu za eksotično

klasifikacijo. Ko sem že pri eksotiki: moj dobri prijatelj šolanje nadaljuje v Portorožu. Ni to enostavno čudovito? No, vsekakor tudi njega zebe. Če greš v Portorož na morje, je drugače, kot če tam študiraš.

Tudi letošnje poletje ni bilo ravno najtoplejše na svetu. Meni se zdi, da me je nenehno zeblo. Tisti teden, ko je bilo vroče, sem bila pa na potovanju po prečudoviti Škotski, kjer sem, skupaj z dobro družbo, videla in doživela veliko lepih stvari. Edinburg je res fascinantno mesto, ki lahko mnogo ponudi, pa četudi je hladno. Ena izmed najzanimivejših stvari so vsekakor Ghost walks, tako imenovani srhljivi sprehodi po podzemlju Edinburga, kjer je nekje v 18. stoletju živelo dno družbe. V temnih, vlažnih sobanah se jih je hkrati gnetlo na desetine, tam so živeli in umirali in

nekaj naj bi jih - v nematerialni obliki - tam tudi še ostalo ... Sprehod vključuje tudi nenavaden ogled mesta (vodička nas je namreč peljala do stare šole za medicino, kamor so prodajali trupla, ki so jih pred tem oropali!) Vsekakor zanimivo, čista desetka. Tudi v tistem podzemlju z domnevno paranormalno aktivnostjo sem se dovolj prestrašila ... Jap, lahko dobijo desetko. Kaj je še prineslo poletje? Kup dela zaradi Terasafesta, za katerega upam, da vam je bil v veselje, če ste ga slučajno kdaj obiskali. Predvsem pa je zelo hitro minilo in zdaj sem spet preko Mure in dvakrat preko Drave v mojem študijskem mestu, Gradcu, kjer poslušam zanimiva predavanja o raznih filozofih, od Konfucija in Sokrata do Sartra, in po novem še iz matematike ...

Naša šola dobro sodeluje tudi s srednjimi šolami v tujini, kar se mi zdi izjemnega pomena, saj gre za prenašanje novih praks in pozitivnih izkušenj (če pa gre za sodelovanje z državo, kot je Finska, to pomeni za nas še večjo dodano vrednost). Leta 2006 je naša šola gostila skupino dijakov iz te države in izjemno vesel sem bil, da sem lahko z njimi (skupaj z nekaterimi drugimi sošolci) preživel dober mesec dni. Šlo je za nepozabno izkušnjo, sploh ker smo, ob številnih ogledih, mesec preživeli delovno na projektu in spoznali pomembnost učenja tujih jezikov. Verjamem, da šola goji to prakso sodelovanja z drugimi državami še naprej, saj je to tako zanjo kot za dijake izjemnega pomena. Leto 2007 je bilo prav tako zelo pomembno, saj se je že približevala matura, dosegel pa sem tudi ponovni uspeh na natečaju Evropa v šoli. Zraven drugih nagajencev natečaja iz Slovenije sem se udeležil zasedanja mladih iz vse Evrope v Evropskem parlamentu v Strasbourgu. V nekaj dneh bivanja v Franciji smo dodobra spoznali mesto, predvsem pa delovanje parlamenta, saj smo uporabljali za naše zasedanje vse instrumente, ki jih uporabljajo pravi poslanci. Kot drugo nagrado pa sem dobil še enotedenski tabor mladih Evropejcev v Nemčiji, v Bad Marienbergu. Podobna, a hkrati povsem drugačna pozitivna izkušnja kot izpred nekaj let na Nizozemskem. Od obeh taborov sem si pridobil veliko prijateljev, s katerimi smo še vedno v stikih. Ekonomska srednja šola Ptuj je bila prehodna pot na stopnicah življenja že petdesetim generacijam, zato jim za prehojeno pot iskreno čestitam in želim, da bi se v njenih klopih kalilo še veliko bodočih ekonomistov.

velike – in še res je!

Na bralcu je, da niz o gigapikselnih slikah slik za podrobnosti odnese k iskalniku najljubše izbire in po relevantnem rezultatu »štrčne« za več.

Izbiri so vsaj v Ameriki od avgusta šteli spremembe, saj je bolj priljubljena Bingova kot tista za Yahoo. S tem, da je Googlu pogubil točko iskanj v času omenjenega okvira in Yahooju dve, bi morali biti na prvi številki Microsoft Waya iz Redmonda ponosni ob izdaji rezultatov po The Neslen Company. Obtoženi odpada z drugega na tretje mesto in načrtuje vbrižg faktorja biti »kul« preko načrtovane triletke. Povzeto s tiskovne konference uprave podjetja Yahoo bo res, da po razpadu sistema zastarelosti sledi prehod v novosti. Tako se bodo uskladili s socialnimi omrežji in poskušali to razviti na iskanju, za cilj so postavili tudi en odstotek deleža prijavljenih uporabnikov med uporabo nezahtevnih storitev. Na kratko, uporabniku želijo povedati, da se razvija nova različica Yahoo Mail in osrednjega iskanja ter aplikacij za naprave (iPad posodobitev v kratkem, podrobnosti so neznane). Końčno oznanilo: na bližnji zgoščeni prostor se stiska Ubuntu 10.10 po neprelomljeni obljubi razvijajočega se podjetja Canonical o šestmesečnih izidih. Teh X mesecev se je pokazalo kot posodobitvenih za pakete OpenOffice, Transmission in Evolucijo (poštni odjemalec), doseglo stopinjo 2.30, grafična lupina po podobi ostaja enaka, le Linux jedro je na petintrideseti izdaji pod 2.6.xx. Na koledarju si označite april 2011, ko pričakujemo naslednjo večjo posodobitev, naslovljeno Natty Narwhal.

Waka waka za Afriko

Po vroči puščavi na hrbtu kamele z obvezno steklenico vode. Droben zlatorumen pesek.

Droben zlatorumen pesek. Povsod. Vrata v puščavo so se nam odprla v oazi Douz, znani predvsem po gojenju najboljših in najbolj sladkih datljev. Sahara je največja peščena puščava na svetu. Leži v Severni Afriki in obsega preko devet milijonov kvadratnih kilometrov površine. Še vedno se širi. Dobrih 54 stopinj. "Danes je prijetno hladno," je povedal domačin, ki je ob kamelah prodajal vodo. "Voda, en dolar," se je razlegalo v slovenščini. Dokaz, da se tudi Afrika turistično razvija. Tako celinska kot njen mali otok Djerba, priljubljena turistična destinacija zadnjih nekaj let.

Piše: Živa Rokavec

Djerba je otok na jugu Tunizije in zavzema površino 514 kvadratnih kilometrov. Ima 125 kilometrov obale, večinoma peščenih plaž. Prvi naseljenci so prijadrali z Egejskega morja in s seboj prinesli umetnost lončarstva, ki je še danes zelo razvito. Feničani so zasadili prva oljčna drevesa. Danes so olive in olivno olje poleg turizma najpomembnejši vir prihodkov.

Kasneje so otok naselili Kartažani in Rimljani, ki so za seboj pustili most, ki še danes povezuje otok s kopnim.

Priljubljena turistična destinacija v dobi zadnjih trenutkov. Cenovno ugodna in atraktivna. Saj je vendar Afrika. Vendar večina turistov, ki se z all inclusive zapestnicami udeleži vodenih izletov, prave Djerbe ne doživi. Za takšno izkušnjo je treba prestopiti vrata bleščečih hotelskih kompleksov, ki se razprostirajo po

vsej vzhodni obali, in stopiti tja, v puščavo.

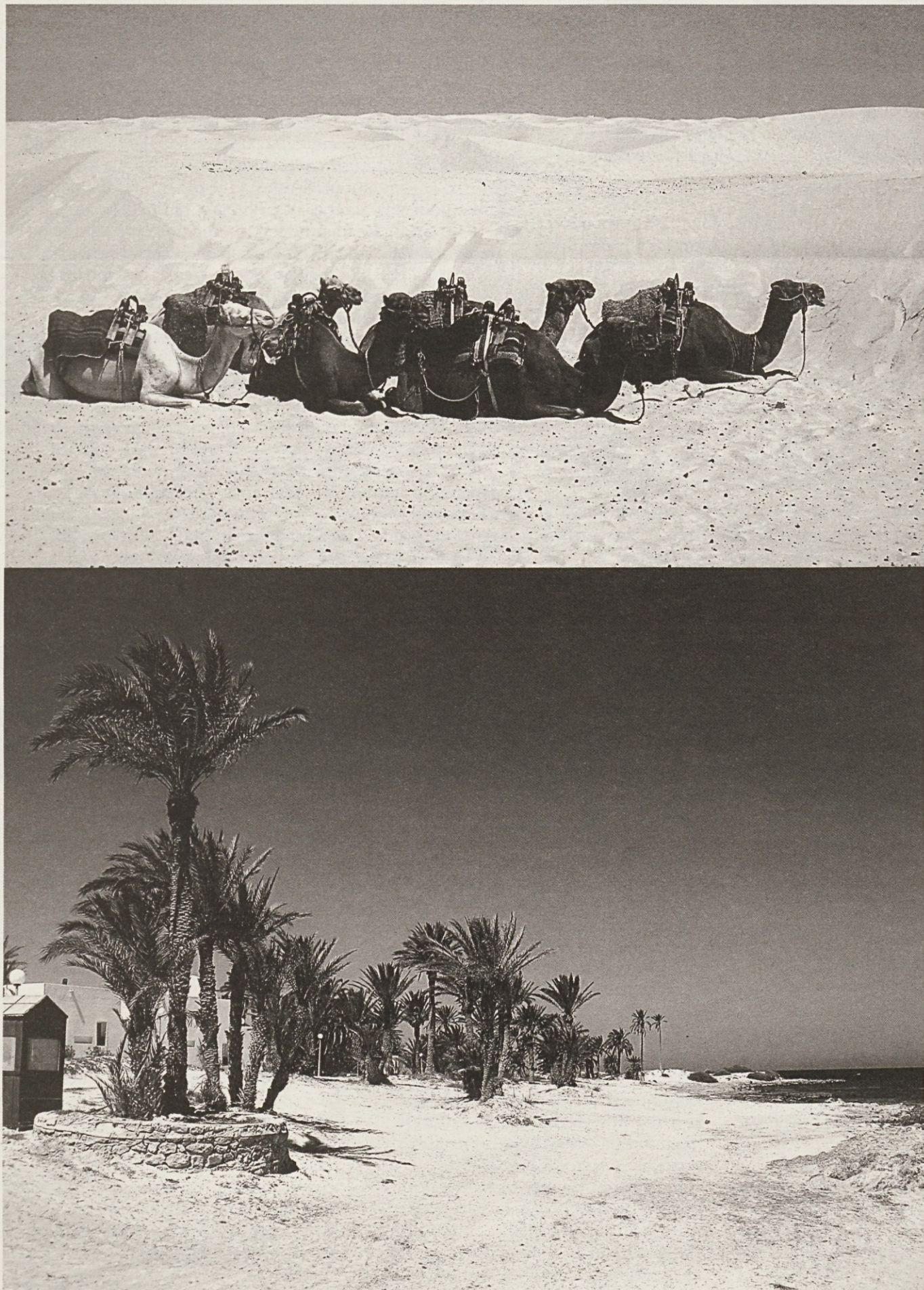
Že v glavnem mestu Houmet Souk se srečaš z revščino in nizkim standardom prebivalcev. Lepa arabska arhitektura, ki ji plasti puščavskega peska dajejo še bolj izrazit videz zapuščenosti. Prodajalci že na ulicah vabijo turiste v svoje trgovine. Tukaj časa za razmislek ni. Kupiš ali ne kupiš. Ob prvem obotavljanju imaš na roki tri zapestnice, za katere zahtevajo dolarje. Vsak se trudi preživeti. S poplavo slovenskih turistov so se naučili tudi osnovnih izrazov slovenščine. Hvala. Prosim. Lep dan. Vljudnostno, v želji po zaslužku, a vendar simpatično. Sodobno podjetništvo sredi puščave.

Droben zlatorumen pesek. Povsod. Berberi, prvotni prebivalci Tunizije, so si vanj izkopali svoje domove. V ravno apnenčasto površje so skopali velikim amfiteatrom podobne luknje s številnimi stranskimi votlinami, ki so služile za bivališča in hleve. Že pred mnogimi stoletji so ugotovili, da je takšen način bivanja še najbolj primeren za vroče podnebje. Apnenčasta tla so namreč odlična izolacija pred dnevno vročino in nočnim mrazom. Stara berberska bivališča danes večinoma niso več naseljena. Le nekaj domačinov še vztraja in skuša na ta način privabiti skupine turistov, ki si podzemna bivališča radi ogledajo. V zameno za kakšen kovanec svoja vrata odprejo tudi radovednim turistom. Preprosta minimalistična oprema in kamela pred vrati. Starejši prebivalci v vasi na celini, Matmati, se med seboj še vedno pogovarjajo v berbersščini, ki pa počasi izumira. Zaradi spremembe podnebja se počasi spreminja tudi njihov način življenja. Močna deževja in poplave so zalili in popolnoma uničili nekatere troglodite. Država jim je v zameno za obnovo ponudila "navadne hiše" v umetno zgrajeni vasi Nova Matmata. Velika večina je ponudbo sprejela, zato je stara vas podobna mestu duhov.

Kot mesta duhov so tudi vasi na Djerbi v času ramadana. Prebivalci dan zamenjajo za noč. Čez dan počivajo in delajo le toliko, kot je nujno potrebno. Zato pa so toliko bolj živahni večeri. Ko mujezin odpoje zadnjo molitev, se vsa družina zbere ob obilni večerji in z dobro hrano in pijačo slavi Alaha. Ob vseh spremembah, s katerimi se spopada črna celina, in ob tako želeni evropeizaciji ostajajo verski običaji nespremenjeni in trdno zasidrani v zavesti vernikov.

Vedno nasmejani domačini. Krokodilja farma, na kateri rešujejo nilskega krokodila pred izumrtjem. Vožnja s štirikolesniki po prašnih cestah. Veličastni hoteli. Neizogibno "paketno potovanje", kjer se zdi, da turisti kar tekmujejo med sabo, kdo zmore naložiti največ dobrot na krožnik ob večerji in kdo bo prvi na zajtrku. Brezplačne palačinke. Noge se ti ugrezajo v droben pesek, ko se sprehajaš v toplem morju. Sonce je močno in na hrbtu čutiš njegovo vročino, vendar te hladi prijeten veter s šuštenjem med palmovimi drevesi.

Droben zlatorumen pesek. Povsod. V plastenki vode iz Sahare. Za spomin ali darilo, če ga morda nekoč celo uspeš porazdeliti v majhne stekleničke. V nahrbtniku, ko razpakiram vso pomečkano prtljago. Za šivi kopalk, od koder zdaj glasno praska ob steklo med vrtljaji pralnega stroja. Za robom okvirja sončnih očal. Droben zlatorumen pesek. Povsod. Kot asociacija na nepozabno Djerbo.

Ignorirano bogastvo

Zakon privlačnosti. Ko se naravnaš na frekvenco sprejemanja določenih vibracij in valov, take tudi oddajaš. Če ne oddajaš ugodnih dražljajev, lahko zamenjaš frekvenco. Od tod torej fraza: ko ima hudič mlade ... Moč za spremembe je v človeku, v načinu mišljenja. Lokacija moči, morda celo v fizičnem smislu? Morda absurdno, a obstaja. Nahaja se v možganih.

Piše: Maruška Samobor Gerl

Seveda. Trenutno smo še.

Čudo in lepota, hudič in bog hkrati. Nekaj tako popolnega in nedoumljivega, zapletenega, dar, ki velikokrat ostaja neizkoriščen. Škoda! Prekletstvo je ujetost možganov v primitivno telo, v objekt, ki mu vladajo nagoni in potrebe. Ker je telo prastaro, človekovi možgani pa relativno mladi, velik del našega delovanja poteka nezavedno, nagonsko. Pogosto moteče za božansko, ki je pot v razvoj, v dvig človeka nad nagonkost, nad žival. Morda ne dvig nad, temveč v sožitje, vsesplošno razumevanje in sinergijo z materialnim. V tem je moč – v zavedanju, da jo posedujemo, vendar tudi, da je odločitev o njeni rabi zgolj v nas. Determiniranost? Mar stopamo po poteh usode, smo igrača v rokah nezavednega?

Verovanje je v rokah tistih, ki ne doumejo veličastnosti tiste gmote živčevja znotraj lobanje. Zakaj je narava ravno tej namenila najbolj varen kotiček v človeku? Noben drug organ ni bolje varovan. Tudi maternica ne. Kje je torej človekova prihodnost? V razmnoževanju ali razvoju?

Nesmotno razplojevanje zavoljo zadovoljevanja telesnih nagonov je človekova poguba. Ali je visoka smrtnost v revnih deželah vredna zaskrbljenosti, ko pa ne morejo nuditi kakovostnega razvoja niti preživelim? Kam pelje nenehna pozitivna nataliteta ob nizki mortaliteti? Izgovora

'ekonomija' in 'gospodarstvo' sta plehka proizvoda kapitalistično usmerjene družbe, ki ne želi sprememb v prid človeka, temveč hoče njegovo zaslužnjenost. Homo homini lupus. Ali po Sarttru: »Pekel so ljudje okoli tebe. [...] Pekel je v človeku samem.« Vrnem se na smoter, smisel in nadaljujem s Sartrom: »Človeško življenje nima smisla – človek mu ga mora dati.« Res ni izpolnjenega človeka, ki nenehno sledi nagonom. Smisel je produkt možganov, ne še človeka. Ta ne zna uporabljati največjega med dragulji, ker je preveč primitiven. Kdor živi pretežno nezavedno, deluje iz podzavesti, iz neizkoriščenega v možganih, ki pa vendarle obstaja. Ker obstaja, deluje, in ker deluje, obstaja. Deležno je ignorance, zato deluje po svoje. Bolj nagonsko kot je zmožno.

Nevedni človek to dopušča, si pa ne more odpustiti in to zaradi primitivnega alarma – krivde. Signal, ki bi nas zbudil iz spanca, obravnavamo kot nadlogo, duševno smet, nekaj, kar lahko odpravimo s pomočjo psihoterapije. Da bi živeli pomirjeni s seboj in delovali nezavedno še naprej. Kdor ne deluje nezavedno, je razrešen krivde, kdor jo potlači, ostane žival. Človeku preostane do popolnega učlovečenja ozaveščanje in zavedanje kot njegov rezultat. Prihodnost je v zavednem delovanju človeka, v urjenju možganov, izkoriščanju daru. Takrat se bo lahko poistovetil z vesoljem. Takrat bo lahko postal kozmos v malem, razbremenjen hrepenenja. Takrat bo lahko 'bog'. Gone bo lahko čedalje bolj puščal za seboj in jih obvladoval. Kdo ve, morda

pride evolucija do točke, ko bo človek razbremenjen telesa? Spomnimo se gurujev, ki ob meditaciji dosežejo stanje breztežnosti in zalebdijo v zraku. Nam je telo toliko pomembno, da se brezglavo razplojujemo kot rak in poganjamo po zlu tisto, kar nas dela posebne? Če pomislim na 'telesno pikolovstvo', na nenehno ukvarjanje z dlakami, kozmetiko, s treniranjem levega bicepsa in nato še desnega, na sto in eno barvo za lase, umetno povečevanje jošk in ustnic, rožic na nohtih in vonja po takšni in ne drugačni rožici, se ne čudim, da ostajamo pri primitivnem. Ko bomo zamenjali središče pozornosti, bomo imeli možnost za premik. Dokler se bomo obračali na telo s pozornostjo, ki je ne zasluži, bomo ostali vrsta brezumja na evlucijski lestvici, si podajali roke z orangutani, če si jih že ne, in se z zapuščenimi možgani dovolili uničiti. Mar je samo vprašanje časa, ko nas bodo opice zapirale v kletke, nas hranile s hamburgerji in si natikale očala v želji bolje videti zakrneli del človeka, pa ne mislim slepiča, temveč vsebino lobanje?

Beri, beri

*Knjižni detektor: X-ray med vrsticami knjige
Elizabeth Gilbert Jej, moli, ljubi*

Jej, moli, ljubi

Ko to pišem, jem. Moja mantra, molitev? Hm, trenutno tišina zaradi ugodja. Ko je to še posebej močno, se poveže v globok in dolg mmmmmmm ter vzpostavi vez med težo želodca in skorajda metafiziko zvoka. In ljubim. Vsak grižljaj, ki ga spremlja misel nanj. Seveda vse to šele po tem, ko napolnim šesturno luknjo med obrokom, ko se posvetim bonusu za užitek in ne nuji preživetja. Banalnost opisanega je v popolnoma drugačni preobleki za Elizabeth Gilbert pomenila življenjsko transformacijo. Od ličinke do metulja preko gesla: jej, moli, ljubi.

Piše: Maruška Samobor Gerl

Kakšen je za žensko, ki je nesrečna v zakonu in na koncu z živci, na tabletah zavoljo depresije in občutka osamljenosti, odgovor na to stanje? Za Liz je to pot 'treh I-jev': Italija, Indija, Indonezija. Po zanjo travmatični ločitvi se odloči za osebnostno preobrazbo, začeni s štirimi meseci v Italiji. Nastanjena v Rimu se nauči jezika, prepušča se užitkom, seksualne zavestno izpušča. Po hedonističnem obisku stopi v askezo in disciplino nekega indijskega ašrama, da bi se poglobila vase in obračunala z občutji sramu, osamljenosti in depresivnimi

stanji. Duhovni preboj doseže z meditativnimi praksami in jogo. Pri tem ne gre brez pomoči gurujev in prijateljev. Zadnji del potovanja se odvije na otoku Bali, kjer večino časa preživi ob vaškem vraču in zdravilki, najde dolgo iskano ljubezen svojega življenja in se naposled vrne domov. Avtobiografska pripoved je razdeljena na tri sklope, ki se odvijajo na prej omenjenih lokacijah. Iskanje užitka v Italiji je prva stopnica za Liz, da se začne sproščati in prepuščati toku dogajanja. V krajih, kjer domujejo 'pašta', pica in dobro vino, to ni pretirano zahtevno. Dieta ogljikovih hidratov je vselej uspešna, še posebej pri

ženski populaciji. Če je ženska gurmanka, še toliko bolj. Po sprostivni sledi delo (seveda v vsakdanjiku stvari nujno ne potekajo v tem vrstnem redu, raje nasprotno). Tako fizično kot duhovno. Redne molitve, vstajanje ob urah, ko smo zahodnjaki še navajeni spati, ter predanost temu početju. Predaja pomeni dovzetnost, odprtost za novosti, ponižnost učenca pred učiteljem, a ne v smislu pokoritve, temveč v pripravljenosti na sprejemanje znanja. Popolna predanost Liz pomeni osvoboditev starih zakoreninjenih navad čutenja in čustvovanja. Prične se sprejemati in obvladovati. Zaključek na Baliu je obnavljanje njene ženske

energije in nov partner, ob katerem začuti lepoto prave ljubezni. Rdeča nit pripovedi je bog. Liz se namreč odloči najti boga v sebi, želi si komunikacije z njim in nenehnega zavedanja povezanosti. Kljub temu, da komunikacijo z bogom vseskozi izvaja kot svoj pogovor z neko tretjo osebo, slednjič pride do zaključka, da je bog ona sama. Ona je tista, ki se je prebudila, ki je našla svojo pot, ki je začela obvladovati svoje misli in posledično čustva. Ona, ki drži v rokah vajeti, ona, poosebljena ljubezen. Potrebovala je pekel, da je našla boga v sebi. Mar nismo vsi takšni? Jej, moli, ljubi je stereotipno žensko čtivo, še ena zgodba o uspehu, tokrat s pomočjo vse bolj razvpitih vzhodnjaških trendov obvladovanja sebe. Podana je na berljiv način, kar jo dela dobro berivo za sprostitev. Kljub temu da ni literarni presežek, nosi iskrico optimizma, humorja in svojevrstne modrosti, ki jo lahko poda zgolj človek z izkušnjo. Morda privlačna zgodba, všečna, ki kliče po identifikaciji s protagonistko. Poskrbljeno je za razočaranje, žalostne, nepotešene, jezne, tiste s slabo samopodobo. Poboža jih po ranjeni duši in jih potolaži, če ne že nasmeje. Hkrati je poskrbljeno za turizem v Italiji, Indiji in na Baliu vsaj za naslednji dve leti, ko bo delež premožnejših turistov skušal najti opisane hotele in trge. Konec dober, vse dobro, kajneda?

Center interesnih dejavnosti Ptuj
Osojnikova 9, SI – 2250 Ptuj
tel. 780 55 40 in 041 604 778
www.cid.si cid@cid.si

Program v novembru 2010

četrtek, 4. novembra 2010, ob 18. uri
PREDSTAVITEV PTUJSKE E-TOČKE

petek, 5. novembra 2010, ob 19. uri
POTOPIS: MADAGASKAR
Poseben, edinstven, drugačen, reven in čudovit ... Otok, kjer se zdi, da se je čas ustavil že mnogo let nazaj. Potovanju po odmaknjenih, neturističnih krajih južnega dela otoka in neverjetne zgodbe, ki jih piše težko življenje malgaškega ljudstva. Madagaskar bosta predstavila Tina Grčar in Matjaž Pirnat.

torek, 9. novembra 2010, ob 11. uri
ZASVOJENOST – KAM PO POMOČ?
Predstavitev brošure, ki jo v novembru, mesecu preventive, skupaj izdajata LAS MO Ptuj in LAS Ormož.

petek, 12. novembra 2010, ob 20. uri
KONCERT: MART
Samosvoja instrumentalna eksperimentalna glasba. Leta 2008 so izdali prvenec Parallele. Njihovo glasbo lahko poslušate na www.myspace.com/martband2 ali pa si ogledate na <http://www.youtube.com/watch?v=CghikEpUdQQ>

četrtek, 18. novembra 2010
NE-ODVISEN.SI
Gostovanje projekta Ne-odvisen.si za vse otroke od 5. do 15. leta v MO Ptuj ter večer za starše, namenjen spodbujanju zdravih medsebojnih odnosov ter skladnega telesnega in duševnega življenja. Projekt poteka v koordinaciji CID Ptuj v okviru preventivnih programov LAS MO Ptuj.

petek, 19. novembra 2010, ob 19. uri
POTOPIS: SKANDINAVIJA – V KRALJESTVU LOSOV IN SEVERNIH JELENOV
Severne dežele Evrope, natančneje Dansko, Švedsko in Norveško bosta predstavila Tanja Žnidarčič in Luka Brezavšček. Očarala ju je kakovost življenja v tem delu Evrope, ki je tam na prvem mestu, pa prostrana pokrajina, ki je polna jezer, fjordov, fjelov, raznovrsten rastlinski in živalski svet...

sobota, 27. novembra 2010, ob 20. uri
JAZZ KONCERT: IGOR BEZGET TRIO
www.myspace.com/igorbezget
Igor Bezget je kitarist in avtor, ki zelo uspešno deluje na domači sceni improvizirane glasbe, jazza ter etno glasbe. Posnetih ima več kot 40 projektov avtorske glasbe v različnih glasbenih stilih znotraj jazza in svetovne glasbe. Dejaven je tudi kot studijski glasbenik, kot avtor scenske glasbe ter kot glasbeni pedagog.

Na ogled je razstava fotografij

BORIS VOGLAR: SOLINE

TEČAJI IN DELAVNICE V NOvem ŠOLSKEM LETU

TEČAJ KITARE – mentor Samo Šalamon,
TEČAJ KITARE – mentor Marko Korošec,
GLASBENE SKUPINE – mentor Marko Korošec,
TEČAJ BAS KITARE – mentor Luka Gaiser,
TEČAJ BOBNANJA – mentor Aleš Zorec,
LITERARNA DELAVNICA – mentorica Kristina Kočan Šalamon,
ELEKTRO DELAVNICA – mentor Daniel Krapša,
ORIENTALSKI PLESI – mentorica Majda Fridl,
ZAČETNI TEČAJ ZNAKOVNEGA JEZIKA GLUHIH – mentorica Marija Koser,
DELAVNICE JAZZ PETJA IN DRUGIH POPULARNIH ZVRSTI – mentorica Zvezdana Novaković,
NOVINARSKA SKUPINA – mentorica Polona Ambrožič.

Podrobne informacije o prostih mestih so na voljo na www.cid.si in telefonsko v CID Ptuj na 02 780 55 40 in 041 604 778.

EVROPSKA PROSTOVOLJNA SLUŽBA – EVS

CID Ptuj je gostiteljska in pošiljajoča organizacija za evropsko prostovoljno službo oz. EVS (European Voluntary Service). Prostovoljec za udeležbo na EVS ne potrebuje nikakršnih predznanj, šole ali delovnih izkušenj. Kdor želi osebno informiranje in svetovanje ali pomoč pri vključitvi v EVS, naj se predhodno najavi po telefonu 02 780 55 40 ali 041 604 778. Od 1. oktobra 2010 do konca marca 2011 dela v CID prostovoljka Maren Weeger iz Nemčije.

ODPIRALNI ČAS CID PTUJ

od ponedeljka do petka od 9. do 18. ure.

V odpiralnem času sta na voljo:

MLADINSKI INFO CENTER

s petimi računalniki, brezplačnim dostopom do svetovnega spleta in mnogimi informacijami za mlade,

DNEVNI CENTER

z mizo za namizni tenis, pikadom, šahom, družabnimi igrami, televizijo in možnostjo neformalnega druženja.

Vaje, sestanki in druge dejavnosti po dogovoru v prostorih CID Ptuj potekajo tudi izven teh terminov ter ob vikendih.

Kolofon

Številka 1
Letnik 4
Datum izida: 31.10.2010
Kraj izida: Ptuj

Cidopis je glasilo Centra interesnih dejavnosti Ptuj.
Izdal: CID Ptuj
Zanj: Aleksander Kraner
Naklada: 400 izvodov
Foto na naslovnici: Andrej Lamut
Tiskarna: Grafis

Urednica Cidopisa in mentorica novinarske skupine v Centru interesnih dejavnosti: Polona Ambrožič
Oblikovalec in tehnični urednik: Andrej Lamut
Novinarji: Anja Erbus, 20 let, študentka; Andrej Lamut, 19 let, študent Donna Erjavec, 16 let, gimnazijka; Dora Lenart, 19 let, študentka; Eva Kračun, 16 let, gimnazijka; Jasmina Kokol, 16 let, gimnazijka; K.J., 17 let, gimnazijka; Lucija Hameršak, 20 let; Luka Cvetko, 13 let, OŠ Velika Nedelja; Maruška Samobor Gerl, 22 let, študentka; Nina Zupanič, 18, gimnazijka; Uroš Sitar, 21 let, študent; Živa Rokavec, 21 let, študentka

Lektorica: Nevenka Alja Gerl